

Punkt har det ærede Medlem Hr. Rode allerede berørt, og jeg vil gerne, idet jeg ganske kan tiltræde hans Betragtninger, fremhæve, at det, som maatte være det afgørende, er lige det modsatte Synspunkt. Det er dette: Hvis Ministeriet kan forudse som givet, at Rigsdagens Samtykke vil blive nægtet — det kunde jo udmærket tænkes, det kunde tænkes i lignende Situationer som dem, vi har haft i den Estrupske Provisorietid, at der var Problemer, som Rigsdagen havde haft fuld Lejlighed til at udtale sig om, og hvor Rigsdagen eller Folketingets Flertal havde udtalt sig stik imod Ministeriets Ønsker og Planer —, saa er det givet, at Regeringen ikke er berettiget til at vente Rigsdagens Samtykke, hvis det udsteder en provisorisk Lov. Men naar der, som her, ikke er Tale om en generel Lov om Afgørelse af Arbejdstvistigheder, at for Fremtiden skal Arbejdstvistigheder afgøres ved Voldgift, saaledes som det sker i New Zealand og rundt omkring i adskillige fremmede Stater, men der er Tale om, at en konkret Konfliktssituation skal løses ved Voldgift, og en Konfliktssituation af lignende Art som den, man har set i 1922, hvor der fra det Parti, som støttede Regeringen, blev fremsat Forslag om en Lov om Konflikters Afgørelse ved Voldgift, er Ministeriet saa ikke berettiget til at gaa ud fra, at der i det mindste i Folketinget vil være et Flertal for dets foreløbige Lov? Og er det ikke berettiget — det kommer jo kun an paa, om det er juridisk berettiget, ikke andet, om det for Domstolene maa staa som juridisk berettiget —, er det saa ikke yderligere juridisk berettiget af Ministeriet at vente, at naar Folketinget har givet sin Godkendelse af en saadan Lov, vil Landstinget ogsaa, hvor det drejer sig om en Sag, der udtrykkelig først og fremmest er henvist til Folketingets Afgørelse, bøje sig? Er det ikke berettiget, juridisk berettiget, at Ministeriet ræsonnerer saaledes, og maa det ikke antages, at Rigsretten i paakommende Tilfælde vil anerkende den juridiske Berettigelse? Jeg tror det. Jeg kan derfor ikke se, at der paa noget af de Punkter, hvor det ærede Medlem Hr. N. Neergaard mener, at den højtærede Regering har handlet grundlovsstridigt, i Virkeligheden er blevet handlet paa en saadan Maade af Ministeriet,

at der vil være Skygge af Sandsynlighed for det urimelige, at Rigsretten, hvis dette Ting vilde rejse Rigsretssag mod Ministeriet, vilde hævde, at det paa disse Punkter havde overtraadt Grundlovens § 25. Jeg betvivler, at Rigsretten, selv om den til Dels er politisk sammensat, vil hævde noget saa oprørende, som det i dette Tilfælde vilde være at hævde, at der her foreligger grov Uagtsomhed eller Forsæt med Hensyn til de Punkter, som er Stridens Emne.

Men jeg forstaaer saa udmærket godt, hvad der i Virkeligheden er det ærede Medlem Hr. N. Neergaards Hensigt. For det er slet ikke at rejse en juridisk Strid om Fortolkningen af Grundlovens § 25 — det kunde i alt Fald lade sig høre —, det ærede Medlem har et helt andet Formaal. Derfor er det ogsaa udtrykt saa vagt, at det ikke ligefrem er rettet mod Ministeriet som saadant, at det staaer paa Knald eller Fald, som man siger. For hvis det var det ærede Medlems Mening at ville styrte Ministeriet og udtrykke Mistillid til det og hævde, at det har begaaet Grundlovsbrud — og havde det begaaet Grundlovsbrud, burde det selvfølgelig styrtes —, saa havde han udtrykt sig helt anderledes. Men det ærede Medlems Formaal er rent politisk. Det er det simple at faa det radikale Parti bragt i Knibe, bragt i en vanskelig Situation, ved at man her maner de gamle Provisorispøgelser fra 80erne frem med en Trylleformular, og naar det saa viser sig, at det radikale Venstre alligevel støtter Ministeriet, skal man gennem Venstres Provinspresse basunere ud over Landet: Der kan I se, det radikale Venstre er ikke vaskeægte liberalt, men vi, det moderate Venstre, er det. Det er Formaalet, og det er et overmaade tarveligt og banalt Formaal. Men det er en Ting, vi har tidt været Vidne til her, denne indbyrdes Broderstrid. Jeg har kun været det i 5 Aar. Det ærede Medlem Hr. Klaus Berntsen kender det gennem saadant noget som 50 Aar, dette, som er Nerven i dansk Politik, Broderstriden mellem det radikale og det moderate Venstre, Broderstriden om, hvem der er mest vaskeægte liberal, det er en af Hovednerverne i dansk Politik. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem Hr. Klaus Berntsen efter 50 Aars Erfaringer er begyndt at faa Kvalme